

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Бургас, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Събина Н. Христова Диамандиева

Членове: Калина Ст. Пенева
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря МАРИНА Д. ДИМОВА
като разглежда докладваното от Калина Ст. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20212000500273 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс.

Подадена е **въззивна жалба** от Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ, Комисията/, с ЕИК 129010997, с адрес: гр. ***, чрез процесуален представител старши инспектор А.Г., срещу **решение №348/28.01.2021 год. по гр.д.№32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд**, с което е **отхвърлен иска** на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, БУЛСТАТ 129010997, с адрес за призоваване: гр. ***, **против: Р. В. К. с ЕГН: *****,** постоянен адрес: обл. *** и ПЛ. СТ. К., ЕГН: *****/**поправено с решението за поправка на ОФГ на *****/** с постоянен адрес: обл. ***, с който се **иска да се отнеме в полза на държавата следното имущество на стойност 157 444,09 лева** от Р. В. К. с ЕГН *****, постоянен адрес: обл. *** и ПЛ. СТ. К., ЕГН *****/**поправено с решението за поправка на ОФГ на *****/** с постоянен адрес: обл. ***, както следва:

I. От Р. В. К. на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 62 от ЗОПДНПИ (отм.), с цена на иска **94 222,12 лв.**:

-**ДВОРНО МЯСТО** с площ 1 288 кв.м., съставляващо поземлен имот с ***, в квартал *** по плана на с. Ч., за който поземлен имот по неприложен в срок дворищно регулационен план на с. Ч. е отреден ***, в квартал *** по плана на селото, с площ на *** кв.м., с неуредени регулационни сметки за 17 кв.м., ведно с построена в имота ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 54 кв.м., както и ведно с всички подобрения и приращения по гореописаните имоти.

-Сумата в размер на 23 410 лева, представляваща непреобразуван остатък от направени вноски на каса от проверяваното лице по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 10 185,53 лева, представляваща трансферирани суми от сметка *** по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 3 070,21 евро или 6 017,63 лева, внесени на каса от проверяваното лице по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 255,30 евро или 500 лева, представляваща трансферирана сума от сметка *** по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 2 564,47 лева, внесена на каса от проверяваното лице по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 41,58 лева, представляваща начислени лихви по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 5 850 лева, представляваща непреобразуван остатък от направени вноски на каса от проверяваното лице по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 1 650 евро или 3 234 лева, внесена на каса от проверяваното лице по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 3 000 евро или 5 874 лева, представляваща трансферирана сума по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 184,84 евро или 361,92 лева, представляваща начислена лихва по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 5 300 лева, внесена на каса от проверяваното лице

по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 192,35 лева, представляваща начислена лихва по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 3 370 лева, внесена на каса от проверяваното лице по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..□

-Сумата в размер на 167,83 лева, представляваща начислена лихва по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 3 975,01 лева, представляваща трансферирана сума от сметка *** по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 860 лева, внесена на каса от проверяваното лице по сметка *** в „ПИБ“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 20 лева, внесена на каса от проверяваното лице по сметка *** в „Си Банк“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 6 123 лева, внесена на каса от проверяваното лице по сметка *** в „Токуда Банк“ АД с титуляр Р.К..

-Сумата в размер на 600 евро или 1 174,80 лева, внесена на каса от проверяваното лице по сметка *** в „Банка Пиреос“ АД с титуляр Р.К.

II.От Р. В. К. и ПЛ. СТ. К. на основание чл. 72 във вр. с чл. 63, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 62 от ЗОПДНПИ (отм.), с цена на иска **16 138 лева:**

-Сумата в размер на 8 200 евро или 16 138 лева, представляваща **пазарната стойност към датата на отчуждаване на ГАРАЖ № 3**, на партер, с площ 19,04 кв.м., заснет по кадастралната карта като самостоятелен обект в сграда, с идентификатор ***, ведно с 1,885% равняващи се на 2 кв.м. в идеални части от общите части на сградата и право на строеж от 21,04 кв.м. в идеални части върху поземлен имот ***, идентичен с ***, в квартал **, бивш парцел **. в бивш квартал ** по плана на гр. Б..

III.От ПЛ. СТ. К. на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 във вр. чл. 62 от ЗОПДНПИ (отм.), с цена на иска **47 083,97 лв.:**

-Сумата в размер на 24 041,52 евро или 47 021,10 лева, внесена на каса по сметка *** в „Банка Пиреос“ АД с титуляр П.К..

-Сумата в размер на 32,15 евро или 62,87 лева, представляваща платени лихви по сметка *** в „Банка Пиреос“ АД с титуляр П.К.,

и е осъдена Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, БУЛСТАТ 129010997, с адрес за призоваване: гр. ***, да заплати на Р. В. К. с ЕГН: *****, постоянен адрес: обл. *** и ПЛ. СТ. К., ЕГН: *****/**поправено с решението за поправка на ОФГ на *****/** с постоянен адрес: обл. ***, сумата от **3 919,27** /три хиляди деветстотин и деветнадесет лева и двадесет и седем стотинки/ лева, представляваща направените по делото съдебно-деловодни разноски.

Във въззивната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, необосновано, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че неправилно окръжният съд е приложил материалните норми по ЗПКОНПИ, а не тези по ЗОПДНПИ /отм./. Изложени са съображения, че проверката на ответниците е приключила при действието на отменения закон, поради което съгласно пар.5 от ПЗР на ЗПКОНПИ, в случая той е приложим. Оспорен е извода на окръжния съд за липсата на значително несъответствие по смисъла на закона за ответниците по делото. Извършвайки тълкуване на Договора за взаимна правна помощ по граждански дела между Р.Б. и К.И. /Обн. ДВ. бр.10 от 31 Януари 1995 г./ въззивникът възразява относно приетите и ценени от окръжния съд писмени документи издадени в К.И., представени от ответниците с превод на български език. Твърди, че не е изпълнена процедурата по Договора, гарантираща истинността на документите, възразява, че същите не са снабдени с апостил и не са легализирани, поради което не следва да бъдат взети предвид при формиране на изводите на съда. Оспорен е подхода на окръжния съд при определяне на стойността на придобитото имущество, за което е зачетено отразяването в документа за собственост, а не заключението на вещото лице за пазарната цена. Сочи се, че в частта на отразената цена нотариалният акт е частен документ и няма обвързваща доказателствена сила, поради което придобивната цена би могла да се установява с всякакви доказателствени средства. Възразено е срещу кредитирането от страна на съда на свидетелските показания на свидетелите-дъщеря и зет на ответниците. Сочи се, че поради близката им роднинска връзка с ответниците, към техните свидетелски показания следва да се подходи с по-голяма критичност, както поради явната им заинтересованост от изхода на делото, така и поради множество неясноти в показанията и противоречия с установени по делото

факти. Твърди се, че в резултат на неправилно кредитиране на свидетелските показания съдът необосновано е приел завишени доходи на ответниците за процесния период. Твърди се, че е направена грешна констатация, че ответникът получава от К.И. пенсия за изслужено време и старост, тъй като е видно, че същият получава пенсия поради нетрудоспособност. Твърди се, че доходите на ответника след 2010 год. не са установени, а за приетия за получен от ответницата доход в размер на общо 14 668,73 лв. за времето на престоя ѝ в К.И. не са ангажирани никакви годни доказателства. Твърди се, че сумата получена от продажба на гараж не следва да се отчита като приход, тъй като за придобиването на гаража не е установен законен източник. Изложено е несъгласие с изводите на окръжния съд, че преминалите пред патримониума на ответниците и неналични в края на периода парични суми по банкови сметки не представляват имущество, поради което се твърди, че неправилно окръжният съд не е взел предвид и е счел, че не подлежат на отнемане парични средства, преминали по банкови сметки на ответниците за проверявания период в размер на общо 119 007,20 лв. Сочи се, че при определяне на стойността на придобитото имущество следва да се включи и сумата от 4013,88 лв. - налична в края на проверявания период по банковите сметки на ответниците. Направено е искане за отмяна на обжалваното решение, за уважаване на предявения иск и присъждане на съдебните разноски включително юрисконсултско възнаграждение за две инстанции.

Във въззивната жалба е посочено, че пред първоинстанционния съд е направено искане на осн. чл.156, ал.6 от ЗПКОНПИ, ответниците да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, включително юрисконсултско възнаграждение дори при отхвърляне на иска или част от него, по което Бургаският окръжен съд не се е произнесъл, като неправилно е възложил разноските в тежест на Комисията. В този смисъл е направено искане и във въззивната жалба.

В дадения срок не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемите Р. В. К. и ПЛ. СТ. К..

С обжалваното решение Бургаският окръжен съд се е произнесъл по иск с правно основание чл. 154, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/, вр. пар.5, ал.2 от ПРЗ на ЗПКОНПИ.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от легитимирано лице, срещу акт на първоинстанционния съд, който подлежи на въззивно обжалване и е ДОПУСТИМА.

С определение № 29 /25.03.2021 год. по гр.д.№ 142/2021 год. на Бургаският апелативен съд е прекратено производството по делото и същото е върнато на Бургаския апелативен съд за поправка на очевидна фактическа грешка, и за произнасяне по молбата по чл.248 от ГПК, обективизирана във въззивната жалба.

С решение № 260378/17.05.2021 год. по гр.д.№32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение №348 от 28.01.2021 год., постановено по гр.д.№32 по описа на Бургаския окръжен съд за 2019 год.: - на страница първа, ред шестнадесети от горе- надолу вместо „ЕГН *****“ да се чете „ЕГН *****“, - на страница втора, ред втори и трети от горе-надолу вместо „ЕГН *****“ да се чете „ЕГН *****“, - на страница девета , ред първи, пети и шести от горе - надолу вместо „ЕГН *****“ да се чете „ЕГН *****“, - на страница десета, ред тридесет и пети от гора- надолу вместо „ЕГН *****“ да се чете „ЕГН *****“. Решението е влязло в сила.

С определение № 260807/17.05.2021 год. по гр.д.№32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд е оставено без уважение искането на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ, Комисията/, с адрес за призоваване: гр.***, за изменение на решение №348/28.01.2021 год. по гр.д.№32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд, за присъждане на разноски на осн. чл.156, ал.6 от ЗПКОНПИ.

Срещу определението е подадена **частна жалба** от Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, чрез процесуален представител старши инспектор А.Г.. Твърди се, че едва в хода на съдебното производство ответниците са представили доказателства за доходи, които Комисията не е успяла да установи, като са направени и други възражения от значение за изхода на делото. Твърди се, че Комисията е била в невъзможност да установи съществени факти сочени от ответниците пред съда, тъй като те не са били съобщени от проверяваното лице в хода на проверката, поради което независимо от изхода на делото

разноските следва да бъдат поети от ответниците. Направено е искане за отмяна на обжалваното определение и за уважаване на искането по чл.156, ал.6 от ЗПКОНПИ.

В дадения срок **не е постъпил отговор по частната жалба** от Р. В. К. и ПЛ. СТ. К..

С обжалваното определение Бургаският окръжен съд се е произнесъл по искане за изменение на решението в частта за разноските с правно основание чл.248, ал.1 от ГПК.

Частната жалба е подадена в срок, от легитимирано лице и е **ДОПУСТИМА**.

С определение № 155/21.06.2021 год. по в.гр.д.№ 273/2021 год. по описа на Бургаския апелативен съд, **е спряно производството по делото** до произнасянето на Съда на Европейския съюз /СЕС/ по преюдициалното запитване, отправено с определение от 02.04.2019 г. по гр. дело № 704/2017 г. на Софийския градски съд, по което е образувано дело С-319/19.

С определение № 372/02.11.2021 год. по делото, след произнасянето на СЕС с решение по отправеното преюдициално запитване, на осн. чл.631, ал.2 от ГПК производството по делото е възобновено.

В проведеното открито съдебно заседание на въззивния съд страните чрез процесуалните си представители поддържат изразените становища и исканията за присъждане на разноси. Въззивникът е направил възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от ответниците адвокатско възнаграждение, с искане за намаляването му.

Бургаският апелативен съд, като взе предвид изложеното по-горе и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

При проверка по чл.269 от ГПК настоящият съд намира обжалваното решение за **валидно и допустимо**, постановено по подаден пред Бургаския окръжен съд допустим иск на Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ, Комисията/, със съдебен адрес гр.*** за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество от ответниците Р. В. К. и ПЛ. СТ. К. на обща стойност 157 44,09 лв.

Ищецът твърди, че в хода на проверката на Р. В. К. и на нейния съпруг П.К. /бивш съпруг слез 09.03.2017 год./, след извършени множество действия по закона за събиране на доказателства и след техния анализ е установено наличие на значително несъответствие по смисъла на чл.21 ал.2 ЗОПДНПИ /отм./ вр. пар.1, т.7 от ДР на ЗОПДНПИ /отм./ в размер на 312 421,73 лв. в имуществото на проверяваните лица, **за периода на проверката от 22.01.2008 год. – 22.01.2018 год.**, поради което се твърди, че са налице основания за отнемане от ответницата Р.К. и от П.К. на подробно описаното в исковата молба имущество - посочено по-горе в отхвърлителния диспозитив на обжалваното решение. Ищецът поддържа иска, прави искане за уважаването му и за присъждане на съдебните разноски, включително - юрисконсултско възнаграждение.

Ответниците оспорват предявения иск. Изложени са множество възражения срещу начина по който е формиран извода на Комисията за наличие на значително несъответствие с твърдение, че такова не е налице. Ответниците са направили искане за отхвърляне на иска и за присъждане на разноските по делото.

Установено е по делото, че по силата на сключено между Районна прокуратура - Бургас и Р.К. споразумение №22/22.01.2018 г., одобрено от Районен съд - Бургас по НОХД № 5910/2017 год. по описа на БРС Р.К. е призната за виновна за извършване на престъпление, което попада в обхвата на чл. 22, ал. 1, т. 5 от ЗОПДНПИ /отм/. С протокол № ТД03БС/УВ-846/22.01.2018г., е образувана проверка за установяване на значително несъответствие в имуществото на Р. В. К. с ЕГН *****. С решение №734/19.09.2018 год. на Комисията е образувано производство за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество. Искът за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество е предявен на 09.01.2019 год.

От 23.01.2018 год. е в сила Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество. Проверката спрямо ответниците е започнала при действието на Закона за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество /отм./. Съгласно пар.5, ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ в редакцията на нормата до изменението-ДВ бр.1 от 2019 год., започнатата но неприключила проверка на ответниците следва да бъде

довършена по реда на отменения ЗОПДНПИ/отм./. Горното определя, че предпоставките за отнемане на незаконно придобито имущество следва да се преценяват по реда на отменения ЗОПДНПИ /отм./, но тъй като искът е предявен при действието на новия закон, правилно окръжният съд е посочил, че правното му основание е чл.153 от ЗПКОНПИ. С обжалваното решение окръжният съд е извършил преценка за наличието на предпоставки за отнемане на незаконно придобито имущество по ЗОПДНПИ /отм./, а не по ЗПКОНПИ, поради което възражението на въззивника за неправилно приложен материален закон е неоснователно. Съществено в случая е, че при изводите си относно несъответствието окръжният съд е имал предвид изискванията на приложимия ЗОПДНПИ /отм./, поради което дори някои от понятията да са дефинирани по новия закон, това не е дало отражение на крайните изводи на съда.

Установено е по делото, че към момента на започване на проверката-22.01.2008 год. до 09.03.2017 год. ответниците Р.К. и П.К. са били в брак при режим на съпружеска имуществена общност. След 09.03.2017 год. бракът между ответниците е бил прекратен, поради което проверката спрямо ответника е до 09.03.2017 год.

Първоинстанционният съд е приел заключение на съдебна автотехническа експертиза извършена от вещо лице Г. /л.664/, за оценка на лек автомобил придобит от ответниците през проверявания период.

Първоинстанционният съд е приел заключение на съдебно-оценъчна експертиза извършена от вещо лице Ч. /л.996/ за определяне на пазарна стойност на придобитите и разпоредени от ответниците недвижими имоти за процесния период.

Първоинстанционният съд е приел основно заключение и допълнение към него на съдебно-икономическа експертиза, по въпроси поставени от ищеца, извършена от вещо лице Х. /л.730, л.744/, както и допълнително заключение на същото вещо лице по въпроси поставени и от ответника /л.775/ .

Представени са и са приети многобройни писмени доказателства, разпитани са свидетели.

Съдът кредитира заключенията на вещите лица, представените писмени доказателства и свидетелските показания относно релевантните факти при

съобразяване на изискванията на закона и при комплексна оценка на отделните доказателства, ведно с всички други доказателства по делото.

Законът поставя следните основни кумулативно изискуеми предпоставки за отнемане на незаконно придобито имущество:

-проверяваното лице да е привлечено в качеството на обвиняем за престъпление, визирано в чл.22, ал.1 ЗОПДНПИ /отм./ - в случая това обстоятелство е налице и по него не се спори,

-да съществува обосновано предположение, че имуществото на лицето, привлечено като обвиняем, е незаконно придобито, **като такова предположение е налице когато съществува значително несъответствие в неговото имущество.** Съгласно §1, т.7 от ДР на ЗОПДНПИ /отм./, в редакцията след ДВ - бр. 103 от 2016 год. – приложима в настоящия случай, "значително несъответствие" е онзи размер на несъответствието между имуществото и нетния доход, който надвишава **150 000 лева за целия проверяван период** - по наличието на тази предпоставка страните по делото спорят .

Разяснителната практика на ВКС приема, че преди проверката на твърдението на ищеца за наличие на несъответствие, следва да се констатира, че е налице превишаване на притежаваното от ответниците имущество към момента на започване на проверката, сравнено с това, което те са имали в края на проверката. В този смисъл въззивният съд взе предвид, че ответниците не са установили по надлежния ред твърдението си, че в началото на проверявания период по банковите им сметки са били налични суми в общ размер на 164 292,98 лева. От заключението на вещото лице Х. се установява, че наличността по банковите сметки на ответниците към момента на започване на проверката е по-малко от 20 лв. Ето защо и като взе предвид останалите изложени в исковата молба безспорни обстоятелства за налично и разпоредено имущество от ответниците за процесните периоди, съдът намира, че в случая е налице следващото от целта на закона изискване за превишаване.

Както е посочено в мотивите към Решение № 13/13.10.2012 г. по конституционно дело № 6/2012 г. на Конституционния съд на Република България, лишаване от имущество поначало е допустимо, когато е в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и общите

принципи на международното право. Държавата може със закон да контролира упражняването на собствеността, ако това е в публичен интерес или е необходимо за осигуряване плащането на данъци, други постъпления или глоби. На тази основа трайно установената практика на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ изисква всяко ограничаване на ползването или отнемане на незаконно придобито имущество по пътя на граждански иск на държавата спрямо неоснователно обогатилите се лица да отговаря на три критерия: **а) законоустановеност; б) необходимост за постигане на легитимна цел, и в) пропорционалност.** По-нататък в мотивите е разяснено, че на изследване подлежи имуществото, с което лицата са разполагали **в началото и в края на изследвания период**, увеличението му през същия период от законни източници /трудова дейност, частно предприемачество, наследяване, сделки и т.н./, направените през това време разходи и възникналите задължения.

В доказателствена тежест на Комисията е да установи, че е налице значително несъответствие в имуществото на проверяваното лице по смисъла на чл.21, ал.2 от ЗОПДНПИ /отм./ вр. с §1. т.7 от ДР на ЗОПДНПИ/отм./, т. е. че е налице онзи размер на несъответствието между имуществото и нетния доход, който надвишава 150 000 лв. **за целия период.**

Съгласно разпоредбата на чл.69, ал.2 от ЗОПДНПИ /отм./, в редакцията на нормата към момента на започване на проверката, недвижимите имоти и превозните средства **се оценяват по пазарната им стойност.**

В съответствие с трайно установената практика на ВКС - Решение № 137 от 02.11.2018г по гр. д. № 2507/18, ВКС, IV гр. о., Решение № 129 от 08.06.2015, постановено по гр. д. № 5562/13, ВКС, IV гр. о., Определение № 310 от 5.05.2020 г. на ВКС по гр. д. № 219/2020 г., IV г. о., ГК и др. съдът приема, че внесените и постъпили суми по банкови сметки на ответниците /проверяваните лица/, за които не се установява законово основание за внасянето/постъпването им, но които не са налични по тези сметки в края на проверявания период, **нито подлежат на отнемане в полза на държавата, нито са релевантни-чрез включването им в имуществото на ответниците за определяне размера на несъответствието по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на ЗОПДНПИ /отм./; /респ. – и § 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ/ – доколкото тези суми само са "преминали" през това имущество в проверявания период –**

били са разходвани, без да са вложени /респ. – трансформирани / в друго подлежащо на отнемане имущество /, а когато са вложени за придобиването на такова имущество – то подлежи на отнемане, или неговата равностойност ако е било отчуждено – в предвидените от закона случаи, и само ако е налице значително несъответствие по смисъла на специалния закон. Съдебната практика последователно приема-Решение № 147 от 16.09.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1998/2018 г., IV г. о. и други цитирани в него, че за да се включат при извършване на преценка за незаконност на доходите, паричните средства, преминали през банковите сметки на лицето или през неговото имущество, **трябва да са налични**, за да е възможно отнемането. Неналичните парични средства могат да бъдат третираны като преминали през имуществото на проверяваното лице, а както е посочено в решение № 97/18.05.2018 година, постановено по гр. д. № 3224/2017 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. не може да се отнеме равностойността на имущество, което е преминало през патримониума на проверяваното лице.

Ето защо преминалите суми през банковите сметки на ответниците за процесния период, които не са налични в края на периода, не следва да бъдат зачитани нито като приход при внасянето им, нито като разход при тегленето им, а възражението на въззивника в обратния смисъл не може да бъде споделено.

Следва да се обърне особено внимание на това, че за разлика от приложения от Комисията метод за изчисляване на несъответствието за всяка отделна година от периода, съгласно изискванията на закона, за да бъде несъответствието между източниците на средства и разходите за придобиване на активи по смисъла на §1, т. 7 от ДР на ЗОПДНПИ, основание за отнемане на имущество, то **трябва да е налице за целия проверяван период**, а не за части от него.

На базата на дадените от вещите лица заключения, приложените писмени доказателства и свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели настоящият съд приема следните релевантни за определяне на размера на твърдяното несъответствие обстоятелства:

От допълнителното заключение на вещо лице Х. се установява, че **нетните трудови доходи** на ответницата от полаган в България труд /на базата на справка за осигурителния доход/ за процесния период, са общо в

размер на **33 557,12 лв.** /л.780/.

От свидетелските показания на разпитаните свидетели Е. И.-дъщеря на ответниците и Ю. И. – зет на ответниците, които съдът кредитира въпреки роднинската връзка, предвид обстоятелството, че показанията им за релевантните обстоятелства не се опровергават, а изцяло се подкрепят от останалите доказателства по делото, става ясно, че в периода м.01.2010 год. до м.12.2010 год. ищцата е пребивавала в И.. Работела за едно семейство, като им помагала за домакинството и децата. Живеела в дома им, не заплащала за квартира и храна. Получавала по 750 евро на месец. В подкрепа на свидетелските показания относно това, че през 2010 год. ответницата е работила в И. е обстоятелството, че за разлика от останалите години от проверявания период, за 2010 год. тя не е правила осигурителни вноски в България. От представените от ищцата документи на испански език и в превод на български език се установява, че към 27.05.2010 год. ответницата е имала статут на постоянно пребиваващ член на ЕО в И., с посочен адрес в гр.М., като е получила и личен номер на чужденец, кое то също сочи, че лицето действително е работило в И. през 2010 год. /л.529/. Представено е и удостоверение за адресна регистрация на ответницата в И., извършена на 16.02.2010 год./л.531/. Липсват данни за точния размер на получаваното от ответницата възнаграждение в И., но соченият от свидетелите размер на получавано възнаграждение от 750 евро месечно съдът намира за достоверен, тъй като съответства на официалните статистически данни за минималната работна заплата в И. за 2010 год., която е била 738,85 евро. Ето защо съдът приема, че към трудовите доходи на ответницата следва да се прибавят и тези получени в И. през 2010 год., изчислени от вещото на база 750 евро за 10 месеца – т.е. следва да се прибави необлагаем **доход в левова равностойност от 14 668,73 лв.** Поради липсата на достатъчно данни относно това дали ответницата е работила през месеца на заминаване от България- м.01.2010 год. и през месеца на прибиране в страната- м.12.210 год., тези месеци са изключени като такива през които е получаван доход. Сочените във въззивната жалба противоречия в показанията на свидетелите не се отнасят до съществени за разрешаване на спора обстоятелства, поради което не дискредитират свидетелските показания.

За периода ответниците са получили доход от продажба на гараж- СОС с идентификатор ***, с пазарна стойност съгласно изключението на вещото

лице в размер на **20 046 лв.**, а ответницата е получила доход от разпореждане със съсобствен имот сумата от **2222 лв.** – пазарна цена на разпоредената ½ ид.ч. от имота представляващ ***, кв.***, ведно с построената в имота жилищна сграда в с.Ч., обл.Б.

Ответницата е получила доход от социални помощи за 2017 год. в размер на **5 514,47 лв.**

Както ищецът сочи в исковата си молба, с декларацията по чл.57 от ЗОПДНПИ /отм./ ответницата е уведомила Комисията, че още преди проверявания период съпругът ѝ живее и работи в И., гр.М., като е посочен точен неговия адрес. Ответницата е посочила, че източниците за финансиране са общи за двамата финансови средства, че съпругът ѝ има банкова сметка в И. от която е представила извлечение, като е представила и документи за пенсионирането му в И.. Пред Комисията ответницата е изложила твърдения за получавани доходи от ответника в И. за проверявания период. След представени преводи на документите на български език, Комисията е приела за доход на ответника от пенсия получавана в И. сумата от 9865,13 лева – през 2015 год., сумата от 20 229,30 лв. – през 2016 год. и сумата от 3 379,74 лева за периода от 01.01.2017 год. до 09.03.2017 год. – т.е. прието е, че приходите от пенсия на ответника за релевантния период **са общо 33 474,17 лв.**

За проверявания период, който за ответника е от 22.01.2008 год. до 09.03.2017 год. /момента на прекратяване на брака му с ответницата чрез развод/ Комисията **не е приела доходи на ответника от трудово правоотношение преди пенсионирането му.** Съгласно отразеното в исковата молба, за този период е установено, че той не е внасял осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице и няма осигурителен доход в България, което съответства на твърдението, че през целия проверяван период ответникът постоянно е пребивавал в И.. Свидетелите Е. И. и Ю. И. сочат пред съда, че ответникът е заминал да работи в И. още през 2001 год. чрез българска фирма. От този момент до пенсионирането му той е работил в И. като ***. След пенсионирането му е останал да живее в И.. Свидетелите сочат, че ответникът се е прибирал в България два пъти годишно - през м.08 и през м.12. Чистите суми, които е получавал докато работел били от 1500 евро до 2200 евро. В съответствие със свидетелските показания на

свидетелите за постоянно пребиваване на ответника в И. и за получавани доходи от трудово правоотношение в И. са представени документи на испански език /л. 533-л.567/ и с превод на български език /л.570-634/, от които се установява, че от 2005 год. ответникът е получил Шенгенска виза и има постоянен адрес в И.. През същата година е извършвал дейност описана като „електрически инсталации“ по представения трудов договор /л.572 и сл./.

За процесния период преди пенсионирането си ответникът е работел по трудови договори на длъжност “електротехник строителство и свързани“, което е видно от оценката-предложение към Комисията на нетрудоспособността /л.590/. От представен в превод друг официален документ /л.601-602/ става ясно, че за 2010 год. на ответника са били изплатени след удържки 25 333,37 евро парични възнаграждения, както и **9 676,10 евро – необлагаеми командировъчни разходи, равняващи се на 18 924,80 лв.** От представеното извлечение от социално-осигурителната система на И. /л.606-607/, както и от сведението за трудовия стаж на ответника в И., става ясно, че към 05.01.2015 год. той е вписан в системата за обществено осигуряване с общ трудов стаж от 12 години , 1 месец и 12 дни. Извън данните за 2010 год., в представената справка за помесечни бази за изчисление на осигурителните вноски правени от ищеца в периода 01.01.2007 год. до 31.12.2014 год. е посочена основата за изчисление на вноските. При сравняване на вписаните данни в справката с данните от удостоверение на л.601-602 става ясно, че отразеното в колони „основа за изчисление“ на вноските за 2013 и 2014 год. /отразени като А на л.606/, както и отразеното в колони за „актуализирана основа за годините“ от 2008 до 2012 год. /отразени като Б на л.607/ **показва нетния размер на месечните възнаграждения получавани от ответника за периода.** Представените документи дават възможност да бъде определен точният нетен трудов доход на ответника за периода от м.01.2008 год. до м.12.2014 год. в размер от А плюс В или 42 092 евро плюс 135 089,44 евро сочи общия размер на нетния доход на ответника за периода от 177 181,44 евро равняващо се на **346 536,77 лв. – установен нетен доход на ответника от трудови правоотношения в И. за проверявания период.**

Съдът не споделя оспорванията направени от въззивника-ищец на годността на представените от ответниците частни и официални писмени документи на чужд език и в превод на български, относно факти от значение

за делото и за получаваните от ответника доходи в И. за процесния период, като изцяло ги кредитира. Частните документи представени по делото следва да бъдат преценявани на базата на общия анализ на доказателствата по делото. Общият анализ на доказателствата - свидетелски показания и останалите установени обстоятелства по делото, включително чрез официални документи с обвързваща доказателствена сила, дават основание на съда да счете, че представените частни документи /основно трудови договори на ответника за работа в И./ са достоверни и вярно отразяват обстоятелствата посочени в тях. Ето защо, съдът цени всички писмени доказателства представени от ответниците в оригинал на испански език и в превод от български език. Съгласно чл.23 от Договора за взаимна правна помощ по граждански дела МЕЖДУ Р.Б. и К.И. - Обн. ДВ. бр.10 от 31 Януари 1995 год. за ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ЛЕГАЛИЗАЦИЯ, ГРАЖДАНСКО СЪСТОЯНИЕ И ОБМЕН НА ИНФОРМАЦИЯ, **официалните документи, съставени на територията на една от договарящите страни, се освобождават от легализация или други аналогични формалности, когато трябва да се представят на територията на другата страна.** Считат се за официални документи по смисъла на договора документи, издадени от административни органи, официалните удостоверения, като отбелязвания в регистри, заверка на дати и заверка на подписи върху частни документи. Договорната разпоредба е ясна и не е необходимо нейното тълкуване, поради което настоящият съд не споделя възражението на въззивника, че представените по делото официални документи издадени от административни органи или представляващи извлечения от официални регистри на К.И. са негодни доказателства поради неизпълнение на изискването на Хагската конвенция /за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове, ратифицирана със закон, приет от 38-то НС на 25.05.2000 г./ за легализацията им чрез апостил. Съгласно чл.3 от тази конвенция, формалната процедура за легализация по конвенцията, не може да се изисква в случаите, в които закон, правилник или утвърдилата се практика в държавата, в която се представя документът, или договореност между две или повече договарящи държави я изключват, опростяват или освобождават документа от легализация. Ето защо при сключен двустранен договор между двете държави, какъвто е настоящия случай, **приоритетно се прилага договорът**, поради което официалните документи приложени по делото, съставени на испански език и преведени на

български език не се нуждаят от апостил за да бъдат зачетени от българския съд. Тълкуването на договора в друг смисъл от страна на въззивника не намира основание в неговите клаузи, поради което възраженията на въззивника в този смисъл не се споделят от настоящия съд.

Съгласно соченото в исковата молба от ищеца, за периодите на проверката: 22.01.2008 год. – 22.01.2018 год. за ответницата и 22.01.2008 год. – 09.03.2017 год. за ответника, разходите за издръжка изчислени по данни от НСИ за ответницата и по данни на Евростат за ответника е сума в общ размер от **200 038 лв. /л.13/**.

Разходите на ответниците за задгранични пътувания изчислени на базата на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина са 30 852,21 лв. за ответницата и 6 853 лв. за ответника- **общо 37 705,21 лв./л.13/**.

Горното сочи, че установените нетни доходи на ответниците за процесния период е сумата от общо 474 944,06 лв., а сочените от ищеца и доказани разходи са общо 237 743,21 лв. Разлика между установените нетни доходи на ответниците за процесния период от общо 474 944,06 лв. и сочените от ищеца разходи за процесния период в размер на общо 237 743,21 лв. е **положителна величина от 237 200,85 лв.**

Установи се по делото по твърденията на ищеца в исковата молба, неоспорено от ответниците и съгласно приложените доказателства, **че за процесния период са придобили следното имущество:**

-на 27.08.2013 год. – недвижим имот представляващ дворно място и жилищна сграда в с.Ч. с пазарна стойност по заключението на вещото лице **10 583 лв.**,

-на 12.12.2013 год. – недвижим имот представляващ гараж в гр.Б. с пазарна стойност по заключението на вещото лице **15 568 лв.**,

-на 05.04.2017 год. – ½ ид.ч. при делбата след развода от недвижимия имот в с.Ч. с пазарна стойност **7238 лв.**

-Придобит е и лек автомобил „***“ на *** год. на пазарна стойност по заключението на вещото лице **1500 лв.**

Общият размер на придобитото недвижимо и движимо имущество по пазарни цени съгласно приетите по делото експертизи е 34 889 лв. Към тази

сума следва да се прибавят и наличните към момента на проверката парични средства по банковите сметки на ответниците в общ размер от **4013,88 лв.** – т.е. **общия размер на придобитото имущество от ответниците през проверявания период е на пазарна стойност 38 902,88 лв.**

Горното сочи, че нетните доходи на ответниците за проверявания период значително надвишават стойността на придобитото имущество.

Съдът не е длъжен да възприема изводите на вещо лице Х. по приетите съдебно-икономически експертизи, направени въз основа на параметри за приходите и разходите зададени от страните и в отклонение от приетите от съда релевантни обстоятелства, които следва да бъдат включени като база при изчисляване на несъответствието. При анализ на заключението също става ясно, че вещото лице не е обосновало на какво се дължи голямата разлика между приетия от него значително по-висок размер на разходите за издръжка на ответниците /най-вече на разходите за издръжка на ответника, които както Комисията така и вещото лице сочат, че са изчислили по една и съща база - Евростат/ и сочения размер на тези разходи от Комисията в исковата молба. Видно е също, че при пресмятането вещото лице неправилно е включило разходи за издръжка на ответника и след крайната дата на проверката за него - 09.03.2017 год. Дори обаче да бъде възприето соченото по допълнителното заключение на вещото лице **относно общия размер на разходите за издръжка на ответниците за процесния период в размер на 385 012,65 лв.**, и разходите им за пътувания извън страната в общ размер от 34 021,66 лв. – т.е. при общ размер разходите от 419 033,66 лв., след приспадане от установените нетни доходи от общо 474 944,06 лв., **разликата отново е положителна величина от 55 910,40 лв. и е повече от стойността на придобитото имущество от 38 902,88 лв.**

Изводът е, че за проверявания период ответниците са разполагали с необходимите парични средства за придобиване на имущество на пазарна стойност 38 902,88 лв., тъй като след приспадане на пазарната стойност на имуществото, от нетните им доходи, разликата е положителна величина, **поради което не е налице значително несъответствие по смисъла на пар.1, т.7 от ДР на ЗОПДНПИ /отм./, което обуславя неоснователността на предявения иск. Като неоснователен, искът на Комисията следва да бъде отхвърлен.**

Предвид горното, като е стигнал до аналогични правни изводи за недоказано от Комисията значително несъответствие и неоснователност на иска, Бургаският окръжен съд е постановил **правилно съдебно решение по същество на спора, което следва да бъде потвърдено от настоящият съд.**

Последица от отхвърляне на иска е осъждане на ищеца да заплати държавна такса за първоинстанционното разглеждане на делото в размер на 6298 лв., както и държавна такса за въззивно обжалване в размер на 3149 лв. – общо 9447 лв., които следва да бъдат заплатени по сметка на Бургаския апелативен съд. Тъй като предявеният иск касае частни държавни вземания, не е налице условието за освобождаване от задължение за внасяне на държавна такса по чл.84, ал.1, т.1 от ГПК. Настоящият съд намира, че цитираната от окръжния съд разпоредба на чл.162, ал.1, т.5 от ДОПК е неотносима, тъй като сред изброените в т.5 публични вземания на държавата: **за паричната равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата, при невъзможност за разширително тълкуване на императивната правна норма, не попада отнетото в полза на държавата незаконно придобито имущество по гражданския ЗПКОНПИ.** В подкрепа на това становище на настоящия съд е и обстоятелството, че с разпоредбата на чл.158, ал.4 от ЗПКОНПИ законодателят е предвидил, **че при сключване на спогодба пред съда** по този граждански закон **държавната такса се определя върху сумата, за която е постигната спогодбата и се поема поравно от страните.** Ако законодателят е имал предвид, че вземанията на държавата по ЗПКОНПИ са публични вземания и по иска по чл.153 и сл. от закона не се дължи държавна такса от Комисията, първо-това е следвало изрично да бъде посочено в закона и второ - не би предвидил хипотезата на чл.158, ал.4 от ЗПКОНПИ, при която Комисията винаги дължи държавна такса наравно с насрещната страна. Последното е недопустимо в случай, че се визира публично държавно вземане.

За първоинстанционното разглеждане на делото, на осн. чл.159 от ЗПКОНПИ, вр. чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да заплати на ответниците направените по делото разноси в размер на общо 3 919,27 лв., в която част решението на окръжния съд също е правилно и следва да бъде потвърдено.

По частната жалба:

С обжалваното с частната жалба от Комисията определение №260807/17.05.2021 год. по гр.д.№32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд, искането на Комисията за изменение на решението в частта за разноските, с прилагане на чл.156, ал.6 от ЗПКОНПИ, е **оставено без уважение.**

За да стигне до извод за неоснователност на направеното пред първоинстанционния съд искане за възлагане на съдебните разноски в тежест на ответниците на осн. чл.156, ал.6 от ЗПКОНПИ, окръжният съд е приел, от че приложението на разпоредбата е предоставено на преценката на съда, че ищецът не е обосновал кои конкретни доказателства за кои конкретни факти и обстоятелства не са представени своевременно при проверката, а са представени по-късно пред съда и това е довело до отхвърляне на претенцията. Посочено е също, че при разпределението на разноските следва да се приложи чл.78 от ГПК като нормативен акт от по- висока степен, а не чл.156, ал.6 от специалния закон, доколкото последната норма е в противоречие с приетото по въпроса в ГПК.

Макар да не споделя извода на окръжния съд, че чл.156, ал.6 от ЗПКОНПИ влиза в противоречие с чл.78 от ГПК, настоящият съд споделя извода за липсата на предпоставки за прилагане на нормата по чл.156, ал.6 от ЗПКОНПИ. Както е посочил и окръжният съд, възлагането на разноските изцяло или отчасти на ответниците при отхвърляне на иска на Комисията не е императивно правило, а е предоставено на преценката на съда. Тази преценка винаги е конкретна, като основно, но не само, зависи от това дали ответникът е могъл да представи доказателства при проверката пред Комисията, които по-късно е представил пред съда и дали доказателствата не са събрани при проверката по независещи от Комисията причини. В случая пред съда са представени доказателства за трудовата ангажираност на ответника в И., за която обаче Комисията е била уведомена в хода на проверката с подадената пред нея декларация от ответницата. Към декларацията са били приложени и документи издадени в К.И. - член на ЕС, при съмнение в достоверността на които и на сочените обстоятелства органите на Комисията са имали не само правомощия но и задължения по пътя на двустранното сътрудничество да изискат достоверна информация – чл.28, т.6 от ЗОПДНПИ /отм./. Независимо от това, представените пред съда документи не са единственото основание за

отхвърляне на иска на Комисията. В основата на отхвърляне на иска е различната от тази използвана от Комисията методика при определяне на значително несъответствие, включването в имуществото на ответниците на преминали през банковите им сметки, но неналични към момента на проверката парични средства, изчисляване на несъответствие за всяка отделна календарна година, а не общо за целия период и др. При съобразяване на изложеното по-горе съдът намира, че не е обосновано възлагане на разноските направени от ищеца в тежест на ответниците по делото, поради което обжалваното определение като валидно, допустимо и правилно **следва да бъде потвърдено** от настоящия съд.

С оглед изхода на делото пред въззивния съд в полза на въззиваемите и в тежест въззивника следва да се присъдят 1953 лв. /равностойност на 1000 евро/– направени разноски за адвокатско възнаграждение заплатено за защитата на въззиваемия П.К. и 2000 лв. - направени разноски за адвокатско възнаграждение заплатено за защитата на въззиваемата Р.К.. Предвид фактическата и правна сложност на делото, цената на иска, и като взе предвид, че заплатените адвокатски възнаграждения са под минималния размер по Наредба № 1 за МРАВ, съдът намира искането на въззивника за намаляване на разноските по чл.78, ал.5 от ГПК за неоснователно, поради което ги присъжда в пълен размер.

Мотивиран от горното, Бургаският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №348/28.01.2021 год. по гр.д.№32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд, на което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка с решение № 260378/17.05.2021 год. по гр.д. №32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260807/17.05.2021 год. по гр.д. №32/2019 год. по описа на Бургаския окръжен съд.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество, БУЛСТАТ 129010997, със съдебен адрес гр. *** **да заплати на Р. В. К. с ЕГН: *******, постоянен адрес: обл. ***, направени пред въззивния съд разноски за заплатено адвокатско

възнаграждение в размер на **2 000 лв.** /две хиляди лева/.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество, БУЛСТАТ 129010997 със съдебен адрес гр. *** **да заплати на ПЛ. СТ. К., ЕГН: ******* с постоянен адрес: обл. **, направени пред въззивния съд разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на **1953 лв.** /хиляда деветстотин и петдесет и три лева/.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество, БУЛСТАТ 129010997, със съдебен адрес гр. *** **да заплати по сметка на Бургаския апелативен съд държавна такса общо в размер на 9447 лв.** /девет хиляди четиристотин четиридесет и седем лева/ от които 6298 лв.- държавна такса за първоинстанционното разглеждане на делото и 3149 лв.-държавна такса за въззивно обжалване.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния касационен съд с касационна жалба, в едномесечен срок от връчването на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____